

anden Vej vilde have været fuldstændig bejendt med Loven og den Maade, hvorpaa den skulde benyttes.

Ordføreren (Tutein): Jeg vil først bemærke, at jeg ikke for mit Vedkommende har taget Del i den Anke, der er reist mod den ærede Minister med Hensyn til Lovens Bekjendtgørelse. Jeg har tværtimod udtalt, at efter min Mening ligger det i Sagens Natur, at en saadan Lov først sent kommer til almindelig Kundskab. Men siden jeg er kommen til at omtale det, kunde jeg tillige have lyst til at sige, at noget Andet maaske ogsaa kunde være kommet til Folks Kundskab samtidig med Kundskab om Loven. Man har nemlig ment, at Loven muligvis vilde blive forlænget, man har ment, at en saadan interimsistisk Lov, som man den Gang kun gav en kort Varighed, fordi man ikke rigtig vidste, hvorledes den vilde virke, vilde, naar det viste sig, at den ikke havde medført stor Skade, men gjort en hel Del Gavn, blive forlænget, og dette Motiv kan have holdt en Del tilbage fra i Tide at benytte den, fra at være tilstrækkelig rask til at faae deres Prioriteter omsatte. Underledes vilde det stille sig, hvis det nu kommer frem som deres Mening, der have med denne Lov at gjøre, at det i alt Fald er sidste Gang, man foretager en Forlængelse. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at hvis jeg kunde opnaa denne Forlængelse, vilde jeg ikke være med til at fordre nogen yderligere Forlængelse, jeg taler i saa Henseende ikke for nogen Anden, kun for mig selv. Men hvis man nu altsaa kunde antage, at den almindelige Stemning var, at naar man kun fik denne ene Forlængelse, vilde man ikke forlange nogen yderligere Forlængelse, vilde den ærede Minister ikke saa kunne modtage Loven? Thi efter disse gjentagne Forhandlinger og efter den Opmærksomhed, som Spørgsmaalet har vaakt, vil Loven jo blive saa almindelig bejendt, at man ikke senere vil kunne sige, at Loven ikke har været tilstrækkelig bejendt. Konjunkturerne kunne jo maaske endnu i dette Aar blive saaledes, at der vilde være stærk Opfordring til at benytte Loven. Den ærede Minister oplyste os jo om, at et af de Institutter, han har at gjøre med, ligger inde med betydelige Kapitaler, og der synes jo paa det store Verdensmarked stadig at være en Tendents til en Nedadgaen af Renten. Saaledes se vi i disse Dage, at det engelske Parlament har vedtaget en Lov om den store Statsgjælds Konvertering til $2\frac{3}{4}$ og eventuelt til $2\frac{1}{2}$ pCt. Rente. Der er ingen Tvivl om, at en saadan Foranstaltning vil øve sin Virkning paa Pengemarkedet over

hele Verden. Der er derfor Sandshulighed for, at vi for Diebliffet staa overfor en yderligere Nedgang af Rentefoden. Naar vi sige, at vi ønske at benytte Loven et Aar endnu da saa ikke mere, antager jeg, at den ærede Ministers Betænkelse ved at gaa ind paa Loven vil falde bort. Selvfølgelig kan hverken jeg eller noget andet Menneffe give noget Løfte om, at et Forslag om en yderligere Forlængelse ikke vil komme frem — ethvert Medlem af dette og det andet Thing er jo berettiget til at stille Forslag derom — men jeg antager, at den almindelige Stemning her er den, at hvis man opnaar denne Forlængelse, vil man ikke tænke paa at fremkomme med Forslag om nogen yderligere Forlængelse.

Tauber: Jeg tror, at den Anke, den ærede Minister har rettet mod den Del af Pressen, der staar os, jeg vil med et almindeligt Ord sige Venstre nær, ikke er ganske berettiget, thi saa vidt mig bejendt, er der ikke noget Venstreblad her i Danmark, der ikke har meddelt og endog saa aftrykt Loven, ja i det Hele taget gjentagne Gange omtalt denne. Jeg tror, at Marjagen til, at den ikke er bleven benyttet i det Omfang, det var ønskeligt, ligger andet Steds. Den ligger i Forholdenes egen Natur og navnlig deri, at der er visse Arter af Prioriteter, de sekundære Prioriteter, som det ingenlunde har været saa let fra først af at faae omskrevne til en ringere Rente. Jeg vil opfordre den ærede Minister til ikke at lægge Skylden, hvor den ikke ligger.

Schiøtz: Jeg vil blot gjøre en kort Bemærkning til den ærede Minister, der erkjendte, at forskjellige Pengestituter laa inde med adskillige Kapitaler endnu, som de ikke havde kunnet anbringe — han nævnte særlig Livsforfikkingsanstalten — nemlig den, at det ikke er saa underligt, at Livsforfikkingsanstalten ligger inde med en Del Kapitaler, thi Grunden er blandt Andet den, at dette Institut har været utilbøieligt til paa gode Panter at nedsætte Renten fra $4\frac{1}{2}$ til 4 pCt. og derfor har faaet efter Opfølgelse en stor Del af sin Kapital liggende.

Lauridsen: Jeg vil sige, at jeg tror, at det kan ikke nytte her at indlade sig paa at debattere Spørgsmaalet om Konverteringslovens Forstaelse, og jeg vil tilføie, at jeg tror, at saaledes som Loven er bleven fortolket, har det været juridisk korrekt. Loven var en Undtagelseslov, og dette maatte hjemle en særlig Innever Fortolkning af den. Naar jeg har taget Ordet, er det altsaa ikke